

mady a nelze mluvit o porušení předpisu § 25 zákona o spol. s obm. ruč. a o tom, že žalovaný způsobil škodu. Jinak se odkazuje k správným důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 962.

Nárok pozůstalé vdovy na slušnou výživu z manželovy pozůstalosti (§ 796 obč. zák.) není vyloučen tím, že se jí dostává výživy od rodičů.

Pozůstalý manžel může požadovati slušnou výživu z pozůstalosti zemřelého manžela jen potud, pokud nedostačuje k její úhradě ani vlastní kmenové jmění.

Míra výživy nesmí přesahovati důchod, jež by při posloupnosti ze zákona poskytoval dědický podíl.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, Rv I 8/21.)

Pozůstalá manželka domáhala se na soudě, by jí po čas jejího vdovství byla poskytována z pozůstalosti manžela slušná výživa, tvrdíc, že žádného jmění nemá a že ji toho času vyživuje otec. Oba nižší soudy žalobu zamítly v podstatě z těchto důvodů: Nárok žalobkyně není po právu, poněvadž otec jí poskytuje nutnou výživu, jsa k tomu dle svých poměrů s to. Nárok, který má pozůstalý manžel dle § 796 obč. zák., jest vázán podmínkou, že mu schází výživa. Z jakého pramene čerpá pozůstalý manžel svou výživu, zda z vlastního jmění či z jiných příjmu, jest pro řešení otázky, zda tu jsou podmínky § 796 obč. zák., bez významu, zejména, poněvadž zákon v tomto směru nemá žádných zvláštních ustanovení. Rozhodnou jest toliko ta okolnost, zda vdovec či vdova jsou s to, slušným způsobem se vyživovati. Poněvadž však, jak zjištěno, žalobkyni slušná výživa neschází, ať již tuto výživu jí opatřuje její otec z kteréhokoliv důvodu, není tu podmínky § 796 obč. zák.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání, uplatňujícímu dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., nelze upříti oprávněnosti. Dovolací soud nesdílí právního názoru druhé stolice, že žalobkyně nemá práva žádati výživu ve smyslu § 796 obč. zák., poněvadž jí tuto výživu opatřuje její otec, neboť žalobkyně vystoupila uzavřením sňatku z otcovy rodiny a nabyla vůči svému manželovi dle § 91 obč. zák. nároku na slušnou výživu, a po jeho smrti nároku ve smyslu § 796 obč. zák. proti jeho pozůstalosti. Pokud jako manželka, pokud se týče jako vdova pobírá slušnou výživu z manželova majetku nebo z pozůstalostního jmění, nesmí vystupovati jako dcera vůči svému otci s nárokem ve smyslu § 141 obč. zák., jelikož otec jest povinen pečovati o výživu dětí pouze, pokud samy nejsou s to se vyživiti. V tomto případě jest tedy lhostejnou okolnost, že otec žalobkyně své dceři poskytuje nutnou výživu a že jest s to, aby jí poskytoval slušnou výživu. Rozhodujícím jest pouze to, zdali žalobkyně má vlastní jmění nebo jiné příjmy, z kterých by si mohla opatřevati scházející jí slušnou výživu, při čemž přihlížeti

nutno k zásadě, že žalobkyně na pozůstalostním jmění dle § 796 obč. zák. nemůže žádati více, než by jí bylo příslušelo při dědické posloupnosti ze zákona. (Komentář Krainz-Pfaff § 442, Stubenrauch k § 796, rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 30. května 1894, čís. 5791, Nowak IV. čís. 592.) Dále dlužno podotknouti, že žalobkyně slušnou výživu dle zmíněného místa zákonného požadovati může pouze, pokud nevystačuje její výdělek, ani kmen, ani důchody jejího jmění. (Rozhodnutí nejvyššího správního dvoru ve Vídni ze dne 5. června 1917 Rv II 222/17.) První stolice sice zjistila, že pozůstalostní jmění po manželu bylo oceněno na 52.032 K, že žalovaných 600 K měsíčně pro výživu žalobkyně jest potřebno, že továrna, polovicí k pozůstalosti patřící, v roce 1918 poskytovala čistý výnos 20.694 K, že žalobkyně bere na výslužném 75 K měsíčně a že by si mohla opatrovati výživu pouze v služebním poměru jako hospodyně. Nižší stolice však nepřihlížely k námitkám žalovaných, že žalobkyně nemůže více žádati než důchod, odpovídající jejímu zákonnému podílu dědickému, že žaloba jest předčasná, poněvadž žalobkyně má nárok na pojišťovací kapitál 5000 K vůči pojišťovně a že pojišťovací kapitál 9025 nepatří prý do pozůstalosti po manželovi. Dále nelze pominouti mlčením tvrzení žalobkyně, že je vlastnící šperků v ceně asi 4000 K. Ježto v těchto důležitých bodech scházejí potřebná skutková zjištění, není dovolací soud s to, posuzovati žalobní nárok s hlediska § 796 obč. zák. a ve smyslu hořejších právních vývodů a bylo tedy dovolání vyhověti.

Čís. 963.

Neosvětlení vozu, určeného k dopravě osob, jest příhodou v dopravě.

V tom, že někdo ze spolucestujících uložil si své zavazadlo na prostřed chodby pro chůzi, nelze spatřovati neodvratitelné jednání osoby třetí.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, Rv 61/21.)

Žalobkyně vstoupila dne 11. srpna 1917 v noci, obtížena jsouc zavazadly, do železničního vozu a ubírala se postranní chodbičkou do oddělení vozu. Před ní kráčel jakýsi pán, jenž v chodbičce klopýtla a zachytiv se dále šel. Žalobkyně na též místě klopýtla o zavazadlo, jež si tam uložil jiný spolucestující a pádem se poranila. Žalobu o náhradu škody proti dráze procesní soud první stolice zamítl. **Důvody:** Dle čís. nařízení ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. z r. 1852 § 22, pokud se týče čl. 25/5 předpisů o dopravní službě čís. XIX jest ovšem předepsáno, by vagony k dopravě osob byly za tmy osvětleny, jest však nálezem a posudkem znalce z oboru dopravy prokázáno, že za války, kdy, jak známo, nastaly poměry úplně abnormální, v dobách mírových, z kterých právě ono nařízení o osvětlování osobních vozů se datuje, vubec co do důsledku nepředvídatelné, a že následkem stále se stupňujícího nedostatku osvětlovacích prostředků, zejména i pro účely železniční, musilo býti osvětlování vozů stále více obmezováno, až od něho musilo býti úplně upuštěno, tak že vagon, do něhož žalobkyně vstoupila, dle svědectví průvodčího vlaku, pro naprostý nedostatek svítiva byl neosvětlený. Neosvětlování to bylo všeobecně obecnstvu i necestujícímu známo a jak jest rovněž známo, hledělo si cestující obecnstvo, pokud samo